

LOJZE TOV KONJICEK!

GLASILO SLOVENCEV, KI IŠČEJO
MEDSEBOJNE STIKE.

Cenjeni bralci!

Želel bi Vam sporočiti, da je današnja izdaja tega lista namenoma izdana nekoliko pozneje kot pa bi morala biti. Pričakoval sem namreč na Vašo pismeno reakcijo, da vidim kakšna mnenja prevladujejo med Vami, glede moje objave v zadnjem "KONJICKU", da resno planiram ustaviti moj slovenski list. Toda ne zaradi Vas cenjeni bralci, temveč zaradi mojih osebnih poteškoč, katere mislim, da sem Vam razodel v moji prejšnji izdaji.

Do sedaj sem prejel od Vas enajst pisem, ter dva telefonska poklica. Prisrčno se zahvaljujem vsem piscem jugovzhodnih dežel Avstralije, iz Trsta in Afrike, kateri ste se oglasili pismeno in telefonsko.

Predragi ljudje širom sveta, Vaša pisma in telefonski pogovori so me zelo ganili, posebno pa pismo iz Trsta. S tem mi pokažete, da so nasi stiki bili tkani zelo na gosto in prisrčno. Vasa skrb in pripravljenost za sodelovalno pomoč je neizmerna.

Razdalja Avstralije je pa vendar prevelika za uspešno sodelovanje. Potreboval bi namreč človeka v uredništvu, tukaj pa pomoči nemorem pričakovati, saj se nobeden niti zmenil ni, razen Jožeta Stritof, on je zaenkrat še edini kateri mi pomaga pri moji zarjaveli slovnici. Seveda tudi od njega nisem upravičen iskati stalne pomoči, prvič zaradi velike oddaljenosti med nama, drugič pa zaradi Jožetove preobremenjenosti pri njegovi službi in seveda tudi doma. Drugim je pa po vseh izgledih baje vseeno ako bo "KONJICEK" še nadalje izhajal ali ne, vsaj tako si sam predstavljam.

Nekoliko dopisnikov mi je zajamčilo nadaljno pošiljanje gradiva za "KONJIČKA". To mi je še edina spodbuda, da bi bil pripravljen sestaviti vsaj eno ali dve izdaji na leto in to že zaradi medsebojnih stikov. To seveda močno zavisi od zadostnega literarnega gradiva.

Težko se mi stori pri srcu, ko se mi porodi misel na umirajoč "KONJIČEK", s tem bo še manj slovensko pisane besede, katera nam je tako nujno potrebna. Torej dajmo se presenečiti, kaj nam bo prinesla bodočnost.

Za enkrat na veselo svidenje, Bog ve kdaj, ako bo sploh še kaj prišlo.

+++++

"DIPLOMACIJA"

Vedno bo klic po diplomaciji glasnejši. Nekateri naših Slovencev v Perthu mislijo, da bi se mi boljše razumeli, če bi bili bolj "diplomatični", in bi živeli bolj mirno.

Tudi mene je že doletela "čast", da so me ljudje povabili, da bi bil bolj "diplomatičen" v mojem pisanju. Večkrat sem se že čudil kaj ti ljudje mislijo, če mi svetujejo "diplomacijo".

Kaj pravzaprav pomeni beseda "diplomacija"? Beseda ima več pomenov,

vsi pa vodijo v isto smer: 1) Narodno-zakonito pravilo. 2) Taktika pogajanj. 3) zastarelo za celokupnost diplomatov. 4) Pametno/premišljeno preračunanje.

Ker se jaz zunanje-politično ne ukvarjam, odpade prvi pomem. Druga in tretja točka za mene tudi nimajo pomembnega značaja, torej mi preostane le še četrta varianta.

Preračunane pikantne prijaznosti, ki bi jo kdo od mene pričakoval, te jaz ne prenašam in se z njo v moji vesti ne strinjam. S tem, da sem včasih zapisal resnico "prevec odkrito", sem si med nekaterimi ljudmi pridobil nekaj neprijateljstva, tudi pa prijatelje kateri so mi čestitali, da sem napisal resnico. Kakorkoli že je, za mene je odločno, da so moja obveščanja resnična, verjetna in vredna truda.

"Diplomacija", jaz jo kličem hinavska zvijačnost, je signifikantno bolj enostavna kot poštena odkritost, ker človeku ni potrebno da se usmeri na neko stran ali v kakšno stvar in si tako nemore pridobiti neprijateljev. Na takšen način je pa človek nepošten, ne samo proti drugim, temveč tudi proti samemu sebi. Takšno ravnanje mora neovirno voditi do kompleksov, kateri v obratnem doprinesejo, da človek svojega mnenja ne more več zastopati. Človek postane skozi "prostovoljno prisiljenost" vedno bolj "diplomaticen", istočasno pa tudi eden nič-viši-vaši. Sicer si človek s tem ne pridobi neprijateljev, ker jim ne nudi napadne snovi, nima pa tudi prijateljev, ker je prevec "diplomaticen".

Po mojem mišljenju je ravno tukaj glavni problem. Na svetu je prevec "diplomaticnih" ljudi in to se prikazuje tudi med nami. Jaz odklanjam vsako "umetnost diplomacije" v medčloveškem obsegu. Tisti ki od mene pričakujejo vec "diplomacije" in da naj opravljam pismene stvari bolj pametno in premišljeno, naj živijo v svojem mišljenju. Pozabimo vprašanje, če sem jaz z mojim pisanjem na pravem tiru, ostane še drugo vprašanje, namreč, v katero smer naj jaz obrnem moja opazovanja, saj imajo ljudje tako različna mnenja.

Vsakemu objektivnemu ogledovanju mora "diplomacija manjkati, ker bi drugače vsako ustmeno in napisano poročilo bilo ponarejeno in postavljeno na laž. Odločena resnica je, da smo mi Slovenci posebno v klubu bili "diplomaticno" ravnani. Če se hočemo zelo trdo izraziti, je meja med "diplomacijo in neresnico hitro prekoračena. Opazujmo še enkrat sami, koliko ljudi najdemo kateri nam gledajo v obraz s prijaznim nasmehom in imajo za nas vedno prijazno besedo, bodo pa o nas govorili slabo kakor hitro jim obrnemo hrbet. So to sedaj "diplomaticni" ljudje, ali so nepravi, neosnovani ali celo lažnjivi? Moje mnenje je, da "diplomacija" v medsebojnem obsegu ni na mestu! Kaj je že tako slabega na poštenosti in odkritosti, razen da odkrita beseda večkrat zaboli? Bi ne bilo za skupnost bolj primerno, če bi vsi vedeli kako stojimo z našimi bližnjimi?

Iskreno

++++++

Lojze.

R E F E R E N D U M

V bibliji je stvarjenje sveta opisano takole: V začetku je Bog ustvaril zemljo in nebo, zemlja je pa bila pusta in prazna. Zato je rekel: "Bodi svetloba!" in bila je svetloba.

Tudi v naslednjih dneh ni lenaril, naredil je zrak in vodo in zemljo in na zemlji živali in rastline, skratka opravil je veliko dela, kakršnega ni naredil se nihče pred njim in nihče za njim.

Seveda pa je bil po tako obsežnem, zahtevnem in trdem delu hudo utrujen, pravzaprav hudo preutrujen in tako šestega dne sploh ni več vedel kaj dela in je ustvaril človeka, ki se mu je, razumljivo, od vseh stvaritev, najslabše posrečil.

Potem je ta človek počasi vse uničil.

Postavil je tovarne in z njimi uničil vodo in zrak.

Z graditvijo mest, cest, železnic, tovarn in drugega je uničil zemljo, najprej najboljšo.

Ko je bila uničena zemlja, ko je bila zastrupljena voda in se ni več dalo dihati zraka, so počasi propadale tudi živali in rastline pa tudi sam uničevalec se je začel počutiti slabše.

Najprej je nekaj kritiziral in trdil, da svet ni bil kaj prida in da si bo poiskal mesta na zvezdah in drugih planetih, a je s svojimi poskusi tudi tam povzročil samo zmedo. Ko je ugotovil, da z vesoljem prav na hitro ne bo nič, je začel iskati rešitve doma.

Pa ni bilo tako preprosto. Drevesa na povelje niso hotela zeleneti, ribe v umazani vodi niso mogle živeti. Da bo treba za začetek očistiti zrak in vodo, so ugotovili, ni pa bilo znano od kod naj vzamejo denar za to. Bistre glave so iztuhtale, da bi bilo najbolje razpisati referendum in razpisali so ga.

Ker je pa v človeški naravi, da vse pokvari in stori napak, tudi referendum ni uspel, ljudje niso hoteli dati denarja za zrak in vodo, čeprav brez njiju ne morejo živeti.

Najbolje bi bilo, če bi se od nekod spet pojavil bog in naredil vse od začetka: svetlobo, zrak, zemljo, vodo, živali in rastline...

Sestega in sedmega dne pa naj bi počival, saj je zdaj v navadi petdnevni delavnik.

Evgen Jurič.

+++++++

Elizabeta Wernig, Kalgoorlie.

Čestitke gredo naši mami!

Naša mama, Elizabeta Gajšek, rojena Zdouc, bo obhajala njeno osemdeseto obletnico.

Rojena je bila dne 17/11/1910 v Žetalah pri Ptujju in poročila se je leta 1933. Rodila je tri otroke, hčerki Elizabeto in Anico ter sina Vinkota.

Leta 1962 je postala vdova in ostala je na domačem posestvu le s hčerko Anico, kjer se je s težavami prebijala skozi življenje.

V letu 1982 se je moja hčerka Darinka poročila in ob tej priliki je mama prišla na svatbo njene najstarejše vnukinje, in da bi ostala pri nas v Kalgoorlie-u na dopustu za eno leto. Po šestih mesecih se je pa mama morala vrniti domov, ker je Anica zbolela na raku. Bolana in z dvema otrokoma ni mogla več obdelovati domače zemlje in po nadaljnjih šestih mesecih je sirota umrla. Tako je mama z dvema vnukoma ostala sama na domačiji.

Z bratom Vinkotom sva mamu pregovorila, da je prišla k nam v Avstralijo za vedno. Šla sem po njo, in 10/11/85 sva prišle zopet nazaj. Danes je mama že avstralska državljanka.

Ker ima mama Vinkota in mene zelo rada, smo se dogovorili da bo mama živela pozimi pri Vinkotu v Port Hedland-u, poleti pa pri meni v Kalgoorlie-u. S tem "sistemom" nimamo nobenih prepirov.

Mami v čast in za njeno osemdesetletnico bomo napravili pri meni v Kalgoorlie-u party. Na to se mama že zelo veseli (je še čila in zdrava), povabila je vse sorodnike, prijatelje in znance na obhajanje. Posebno se veseli ker bo po dolgem času srečala Katico, njeno sosedo od doma, katera sedaj živi v Sydneyu in prišla bo v Kalgoorlie. Prišel bo tudi njen bratranec Anton Zdouc iz Ljubljane, katerega ni videla že 60 let.

Draga mama, tvoj sin, hčerka, vsi sorodniki, prijatelji in znanci, ti čestitajo k tvoji visoki in častivredni obletnici. Pog te naj živi, da boš preživela se dolgo vrsto let med nami.

Elizabeta Wernig.

P.S. Čestitkam se pridruži tudi stara znanka Marija Zelenik iz Kalgoorlie-a.

+++++++

- Cena parcel.

Gradbene parcele v Vrhnjah pri Radovljici stanejo toliko, da si človek ne more nato kupiti niti kramā in lopate, saj mu nič več ne ostane. Kljub vsemu pa bo parcel vsak hip zmanjkalo. Pa res ne vem, od kod vsem tem ljudem denar?! Od osebnega dohodka prav gotovo ne!

Uh, kakšna nevoščljivost - in to samo zato, ker se drugi znajdejo, vi pa ne. Pravite, da ne ostane niti za kramp in lopato. Rešitev je preprosta: kupite najprej kramp in lopato, nato pa parcelo, pa bo šlo.

Pa še novica!

(Na žalost že pozno objavljena)

17/6/90 smo se Slovenci srečali v dvorani našega Kulturno-verskega središča v Kew, kjer smo predstavili dve nove knjige:

1) To drevo na tujem raste.

Antologija slovenskega pesništva iz Argentine, Japonske, Indije, Kanade, Evrope, Brazilije, in seveda Avstralije. (Izdala družba ALEPH).

2) Aurora Australis. Jože Žohar, zbirka. Jože je prišel iz Sydneya in knjigo tudi predstavil; pri tem mu je pomagala naša Ivanka Škof.

Posebna zahvala gre Ivanki Škof in Stanki Gregorič, ki sta vse pripravili, Pater Niko, ki je program povezoval, pa mladini, ki so poskrbeli za glasbo.

Na sliki od leve: Stanka Gregorič, Hugo Polh (ki je bral pesmi Petra Košaka), Ivanka Škof, Jože Žohar, Danijela Hliš, Helena Leber (ki je brala pesmi Cilke Žagar, Ivo Leber (ki je prebral Žigonov Izseljencev sonet) in na skrajni desni, Pater Niko, ki je prispel v Avstralijo pred štirimi meseci.

D.H.

Danijela Hliš, Stawell Vic.

Ženska

Pijem te kot da bo jutri
konec sveta,
ali da me bo kap
ali da boš oledenela.
Pijem tvoje ustnice
in tvoje oči
in vrat
in vso telo -
ves pijan od tega belega
potoka strasti,
te dišeče enigme, ženska...
Pijem tvoj dih,
draga,
in še in še se vračam,
bolan, pijan, a živ!

Moški

Božam ti lase,
svilene kodre poredne,
oči se potapljajo v tvojih,
kot da iščem zaklad,
moji prsti božaje ramena tvoja,
in tvoj vrat.
Kako močan si,
koliko miline čutim;
vse bi žrtvovala
prav vse bi dala
za ta sladki trenutek,
dan za dnem,
vse dokler ne bom zaspala,
drobcena starka,
ki je milino
svojega moža poznala.

*

Upokojenka

Zaklenila bi vrata sedanjosti,
in odšla med domače
hribe,
da bi uvela roka božala žitno klasje,
da bi oslabele oči pasle se
na vaški lipi.
Da bi utrujeno telo leglo na mah
v borovem gozdu,
da bi slišala milo besedo domačo...

A ne zaklene vrat,
Sedanjost, konec koncev,
ni tako slaba.
Tu so otroci, tu so vnučki,
tam daleč le spomini.
Zaklenila je vrata preteklosti,
a na mizi krvavo rdeči nagel cveti.
Slovenka je bila, Slovenka je ostala.

Ivanki, Junij 1990.

Koristen nasvet - Mi lahko svetuješ, kako naj ohranim svoje lase?
vpraša Pavle prijatelja, ker ga vedno bolj skrbi pleša...

Seveda! Kupi si plastično vrečko in jih spravljaš vanjo... 11157.

Veter

Veter me draži,
slišim njegovo dihanje
preko odprtih okenj,
vidim sklonjene veje,
sužnje njegove moči.

Veter me draži,
tudi v meni šumi,

topli južni dih mladosti,
radosti,
oh veter,
kako nagajivo se igraš
in vse ti pripada
a potem zaspiš in glasba in ples
ostaneta le v meni...

D.H.

+++++++

Pavla Gruden, Sydney

Dva boga

Od tu do večnosti sva se ljubila,
za naju prazen nič je bil ves svet.
Vzplamtela sva, rodila in zgorela
v toku sedmih nepopisnih let
in dvajset same mrzle ure štela.

Ni bliska, ki razpolovil bi noč,
oblaka ni, ki sonce bi zasenčil,
ri morja, ki bi se v puščavo zlilo,
urkana ni, ki zvezde v prah bi zmlel,
ne zla, ki Zemljo bi ugonobilo...

Je ni moči, ki naju bi ločila,
prisegala sva si, uživaje méd
ljubezni dveh bogov v zasebnem rajju,
ki ga hip je strdil v večni led...
Ostaja pesem ta v spomin na naju.

Beracica - pesnica

Ko pred menoj se razproste tančica,
ki v noč jo tke spomin mi iz trenutkov
v senci mojih srečanj in dejanj,

razvalovim se vsa do dna globine
v ožinah presajenega življenja
v borbi za obstoj na tujih tleh,

ker rada žuborela bi kot pesem,
i iz studenca v grudih domovine
jo zajema pesnik sebi zvest.

Jaz pa se z niči praznimi ukvarjam
in v voljo ljudstva upam proti upu.
Svet povedla jaz bi rada v mir.

In vedno kot norica slepa brskam
po materinščini že na podstrešju
uma, ki podjarmlja ga tuj duh.

Porumeneli listi

Porumenelih listov se dotikam
svečano, kot otrok podobic svetih.
Kar ljubo mi bilo je v mladih letih,
Ponovno v želje nenasitne slikam.

Sedanjosti v teh stihih se umikam,
pozabljam breme romarjev prekletih,
nerazsvetljenih bratov v zlo ujetih.
Kot srečna starka za spomini stikam.

V svet drugih odleteli so kragulji,
nocoj ni mar mi za nesrečna leta.
Kaj de, če na dlaneh so grenki žulji,

v dneh novih zopet bom našla moč poleta,
mladost me je obsipala z dragulji,
v bodočnost bom krenila v njih odeta.

+

Med skoraj mrtvimi besede naše
v zakladu obubožanem na tujem
prosim že, da me ne zapuste.

Če pa usmilijo se me besede,
ki spremljajo me zunaj domovine
trideset že let in nekaj več,

umakne se jim moja zalost v sreči
nad rojstvom vsaj še ene poezije
predno me odnesejo od tod.

In beračica - pesnica iz groba
pod Južnim Križem bom svarila: "Bratje,
rodnemu jeziku čast - naš dolg!"

+

Pastirju mojih oči

Iz kraja v kraj, od zvezde do zvezde

v pesmi trosim svojo lepo žalost

za mojim svetlobnim Pastirjem,

ker ni oči, ki bi se mogle

z mojimi na smrt zazreti

v viste poezije.

Le kaj bi te oči

brez zvezdnatih pašnikov

nad mojim prgiščem tujine,

ki mi je dala vse le druga ne,

da neslišno bi z menoj ponočeval

prisluškovaje Duhu do prisvita zore.

Marcela Bole, Pasco Vale Vic.

Dobrodošel pater novomašnik

Čestitke patru Paziliju

Dobrodošel "Novomašnik" v našo sredo,
da bi Vam srce ovčice vse objelo.
Občutek sreče Vam želimo med nami,
prav kot doma pri ljubi mami.

Čestitamo Vam pater za uspešno delo.
40 let bogoslužja je že odletelo.
Želimo Vam zdravja, uspeha še v bodoče,
dom počitka, to so naše želje vroče.

Avstralija, ta naša nova domovina,
ima lepote, kruha in tudi vina.
Duhovno hrano nam patri delijo,
doma o od Vas si Slovenci želimo.

Živel pater Pazilij, naš pastir,
molite, prosite boga za svetovni mir.

Živel pater, novomašnik, mlad pastir,
Svetu pa bog daj blaženi mir.

PATER CIRIL BOZIC

V Kew v cerkvi na oltarju sv. Cirila
pred oltarjem je stal pater Ciril.
Pogled na oba sličnost teka,
kot bi bila prava brata.

Pater Valerijan je v domovini obiskal mamo,
med tem časom je bilo delo v cerkvi končano.
V mesečnih Mislih sem vse to brala,
dobra roka patra Valerijana je napisala.

Mama njegova mi je pripovedovala,
božja roka ga je za patra zbrala.
Sv. Ciril je z besedo vero sejal,
ta pater bi rad pravico na mizo dal.

Zraven v: Mislih njegove članke smo čitali,
sedaj na sposobnost so mu drugo delo dali.
Pater Ciril podjaten, mlad in močan,
tak talent nesme biti pokopan.

V Sydneyu zraven patra Valerijana:
Pater Ciril za razpršene ovce je skrbel,
vse bi rad spravil v on sam božji hlev.
Sodem let je v Sydneyu deloval;
z verniki obnovil cerkev novo streho dal.

Želim, da se spot vrne med ljudi,
saj v Avstraliji ga imamo radi vsi.
Pater Ciril, - Bog blagoslovi Vaše delo,
da po Avstraliji bo še cvetelo.

Srečanje v moji deželi

Slovenska mati me je rodila,
slovensko besedo v srce vsadila.
Oče slovensko besedo je gojil,
že male otroke nas petja učil.

Ze dolgo let v tujini živim,
najraje slovensko povsod govorim.
Vnuki in vnukinje slovensko govore,
to je največje veselje za moje srce.

POD FAŠIZMOM:

Slovenska zastava v skrinji skrita,
od mene korajžne je bila razkrita.
Z zastavo v rokah sem po cesti letela,
mama od straha je skoro omedlela.

Iz ljubezni do Slovencev sem prišla k Vam,
prisrčne pozdrave iz srca Vam dam.
Če prav okoli Slovenije povsod grmi,
po celem svetu naj Slovenec živi.

Mati mi jo je vzela iz rok,
meni užaljeni šlo je na jok.
Če prav je izginila iz pred oči,
ljubezen do nje še v srcu gori.

Krivicice storjene naj gredo v pozabo,
Gospod, pokaži Slovencem cesto res pravo.
Cesto, ki pelje v resnični mir, - - -
takrat končan bo na svetu prepir.

Resnična zgodba iz prve svetovne vojne

To resnično zgodbo iz prve svetovne vojne mi je povedala stara ženica
po drugi svetovni vojni, saj prej ni smela na plan.

Na primorskem je živela srečna družina, mož, žena in pet otrok, zadnji
otrok komaj rojen.

Tudi v to hišo je prinesel pismonoša brzojavko: "Mož mora v vojno".
Mlada žena je zaihtela, otroci so jokali rekoč: "Ne, ne naš ota ne sme od
hiše". Komaj rojen je nenehoma jokalo, kot da bi slutilo kaj se godi.

V hiši je bila vojaška pisarna. Ko je oficir slišal jok, je prišel
pogledat kaj se dogaja. Objokana žena mu je pokazala brzojavko. Oficir jo
je pogledal, jo odnesel v pisarno, se čez nekaj časa vrnil ter povabil
moža in ženo v pisarno.

V uradu so višji oficirji z zdravnikom vred podučili moža kaj naj stori
da se bo sprostil vojaščine. Takole so mu svetovali: kadar bo prišla k Vam

soseda, vzemite dobre čevlje in hlače, nesite jih na čok pred hišo in razsekajte jih s sekiro. Sosedu pa recite da sekate drva za zimo. Ko bo prišla mimo hiše pa druga soseda pa slecite obleko. Soseda bo zbežala in vsem povedala kaj je videla. Mi vam bomo pa napisali, da niste sposoben za vojaški stan. Samo jezik za zobe.

Vojaška pisarna je ostala v hiši do konca vojne in mož je pridno delal v srečni družini. Vojna je končala in nekateri možje in fantje so se srečno vrnili domov. Mnoge žene in matere so pa zamanj čakale na svoje ljube in drage do smrti.

Po vojni so se možje in fantje običajno shajali v gostilni ter si pripovedovali o dogodivščinah na bojišču. Tisti mož, ki se je z zvijačo izognil bojnega polja, se je zavedal koliko je vredna čast. Čutil se je ponižanega, ker se ni mogel pridružiti pogovorom.

Leta so hitro minula in hčerke so odrastle. Starejša je imela uglednega fanta in ko so njegovi starši zvedeli za to ljubezen, so mu prepovedali, da se shaja s to punco. Ne, tiste rodbine ne smeš poročiti! V drugo hčerko, bila je lepo dekle, se je zaljubil fant iz dobre družine. Tudi tej ljubezni so bili starši sina nasproti. Tako je po nedolžnem trpela cela družina. Resnica ni smela na dan.

Z velikim vzdihom mi je rekla ženica: komaj sedaj, ko ni več ne Avstrije in ne Italije v naših krajih in naš Tine počiva že v grobu, sem lahko povedala kaj se je zgodilo v naši družini.

Ta resnicna zgodba nam pove, da se tudi čaša sladke pijače spremeni v pelin, ki ga piješ do smrti.

++++++

Ciril Setničar, Canberra.

Kdor se vtika v zadeve drugih

Kdor se rad vtika v zadeve, ki se njega ne tičejo, si nagrmadi vedno novih težav. Taksen človek misli, da je edini, ki vse prav dojema in razume, zategadelj se vmešava v vsako stvar. S tem pa več pokvari kot popravi, sebi in drugim. Sebi s tem, da je v stalnem sporu s svojimi bližnjimi in prav tako z okolico, ter si s tem po svoji lastni krivdi greni življenje brez potrebe. Drugim pa pokvari mir in temu dostojno dobro voljo, škoduje pa tudi v zdravih medsebojnih odnosih s sočlovekom.

Kadar se takšen človek samega sebe osmeši ali se zameri drugim, po svoji lastni krivdi seveda, se bo pritoževal nad okolico in svetom, češ, da so ljudje krivični do njega in ne poznajo hvaležnosti, ker je vendar toliko dobrega storil za njih. Na žalost se pa ne zaveda, da so dejstva ravno obratna. Torej, da je z vmešavanjem v vsako stvar naredil le sebi grd vtis. Takšnega človeka se bodo zavestni, miroljubni ljudje izogibali in bo s svojo prevzetnostjo in zaničevanjem do drugih, ostal sam, kot izobčenec. Zato ne bo našel pravega ravnotežja; niti v družbi, niti v samemu sebi. Zaradi tega se bo z namenom, da skrije svojo pomanjkljivost pod plašč, skliceval na pravico. Pri iskanju te pravice bo šel s pretvarjanjem tako daleč, da se bo bistveno pokazal krivičnega. Sicer pa iz življenjskih izkušenj lahko pričamo, da prav tisti človek, ki se največ sklicuje na pravico je obenem tudi največji prepirljivec, kajti pravica sama po sebi je hladna, ostra in dostikrat brez ljubezni in sočutja. To človeka mnogokrat vznemirja. Toda, če pa je pravica združena z dobroto, potem človekovo dušo pomirja in plemeniti, še posebno, če le-ta izžareva iz celega dostojanstvenega, oziroma krščanskega človeka.

Da damo pravi izraz pravici združeni z dobroto, pa je potrebna velikodušnost, katera se v harmoniji z omenjeno pravico dviga visoko nad zlom. Velikodušnost nam daje obilni čut za mnogo važnejša, oziroma poštenega človeka pristojna dejstva, katera so plemenitejša, kot je hladna, gola in brezobzirna pravica.

Človek, ki zavestno in brezobzirno meša pravico s krivico, dobro s slabim, nesebičnost s sebičnostjo, skratka grdo z lepim, z edinim ciljem da se pokaže v lepi luči, druge pa v grdi, je brez dvoma najostrejši nasprotnik pravega, poštenega človeka. Takšen človek je pravi farizej, hinavec, ki se ne ustraši nobenega ovinka, z namenom da skrije svojo škodljivost in hudobijo pred drugim. Kajti navidezno bo delal dobro in se

izogibal slabega, toda njegovi nameni bodo vedno v okviru zlobe. Zaradi tega je takšen človek nezanesljiv, pri njemu nikoli ne vemo pri čem smo, kajti vedno bo nam kazal samo eno stran svojih misli in namenov, zlo bo skrival v sebi, zunanjost bo pa vsak dan drugače pobarval.

Takšen tip je seveda veliko nasprotje poštenega, dobronamernega človeka. Dejansko je kakor gadja zalega, v sredini poštene človeske skupine.

Nekaj izvlečkov iz
sprejetih pisem.

Dragi Lojze!

Vaše pismo me je razžalostilo...bo šel Konjiček v hlev na počitek... se nisem zavedala, da ste potreboval pomoč... Mislil, da bodo vsi, ki so Vas spoznali preko Konjička in Vas spoštovali, žalostni... Kaj pa, če bi Vi zbiral tipkani material za vsako številjko, napisal uredniško besedo in mi potem vse poslal? Jaz pa bi fotokopirala in odposlala na naslove, ki bi mi jih Vi dal. Če hočete, lahko "poskusiva"... Vic.

Zelo me je ožalostila Vaša izjava v zadnjem Konjičku, da nameravate ustaviti izdajanje Vašega lista. Res je škoda, saj... Kaj se ne bi dalo, da bi še naprej izhajal, jaz sem pripravljen, da Vam pomagam s tiskanjem in razpošiljanjem, ali že kaj... Qld.

Žal mi je če boš nehal, toda popolnoma te razumem... Zelo modro si nam napisal, da se moramo približati mladini. Le kako? Z balinanjem?... Predlagam da dopisuješ v Vestnik. Tam boš gotovo dobrodošel. Pošiljaj jim vesti iz slovenskega Perthu. S tem boš ostal aktiven in nihče ti ne bo mogel reči, da si popustil zaradi slovenske izseljenske apatičnosti... NSW.

Z zadnjo številjko si me nekako neprijetno presenetil, da se TI in tvoj Konjiček odpravljata v "pokoje". No ti s tvojimi leti bi si že res to zaslužil, nikakor pa ne tvoj Konjiček, ki bo šele 3 leta star... Rad bi ti rekel, nadaljuj, ne daj se še... Imam občutek, da te nismo dovolj podprli... Če se niso v Perthu kaj posebno zanimali, da bi to bilo vse nekako lokalno glasilo, potem seveda lahko pospraviš in rečeš Zbogom in na svidenje - po naslednji vojni... S štajerskim pozdravom: AUFBIKS - CREVA NA PLOT! NSW.

Dolgujem Vam odgovor že na 2 pismi in zahvalo za 2 Konjička... Lojze, tudi za Vas mi je zelo žal, da boste prenehali s Konjičkom. Če bi imela veliko denarja bi Vam srčno rada finančno pomagala ampak saj sami vidite, da smo že precej v letih in moramo še delati, ker samo z minimalno penzijo se ne da živeti... Trst.

Prav presenetila in kar nekam razžalostila me je tvoja odločitev, da boš prenehal izdajati Konjička. Je prav prijeten list. Zapolnil je praznino med rednimi revijami in časopisi. Škoda!... Če pa misliš, da Konjiček res mora umreti, se je pač treba potolažiti z mislijo starih Grkov da "kogar bogovi ljubijo, mora umreti mlad"... Bolje tako, kot da bi nekoč - mor da celo v drugih rokah - postal stara mrha... Afrika.

Jih je še, teh pisem, ampak pustimo sedaj to. Boli me srce... Že precej časa popravljam in barvam mojo hišo, da bi jo prodal. Časi so pa sedaj za prodajo zelo slabi... Okolica se je v zadnjih časih tukaj zelo spremenila in živim samo še med kozami... kot je znano; tričetrt Avstralije je v tujih rokah, zadnja četrt je pa na prodajo, ker je nikdo ne more več vzdrževati... Nič ne de prijatelji, imam občutek, da se bomo še slišali. Do takrat pa pošiljam vsem bralcem, prijateljem in znancem hvaležne pozdrave.

Japonec avstralijancu: Oprosti "MATE", da smo vas v svetovni vojni napadli z orožjem in s tem prelivali vašo in našo kri. Morali bi misliti že takrat pametnejše; z denarjem, ki smo ga potrošili za orožje, bi mi lahko od vas kupili celo Avstralijo, z vami in vašimi taščami vred!